

Tillid havde fra den politiske Side, her, hvor det gjælder Spørgsmaalet om, hvad der skal være fælles og hvad særlige Anliggender, og jeg veed ikke rettere, end at dette Ministerium ikke vil forlange, at jeg eller nogen Danne- mand skulde som Danster i dette Tilfælde have nogen Tillid til det. Naar den høitagtede Cultusminister fremdeles har sagt, at jeg efter min Sædvane gif ud paa at forspilde det hele Arbejde, som Rigsdagen og Ministeriet har havt med dette Grundlovsforslag og med Fæl- lesforfatningen, da har den høitærede Minister dog ogsaa taget mærkeligt fejl; jeg mener, at dette netop klart fremgaaer ved den Modsigelse, jeg har villet vække og har vaakt under denne Sag, idet jeg har sagt, at jeg finder det under de nærværende Omstændigheder ligesaa urigtigt, om vi uden videre vilde svare Nei, som om vi uden videre vilde svare Ja. Jeg har sagt, og jeg har sagt det saa tydeligt og ofte, som det stod i min Magt, og efter den Kund- skab, jeg har til Sproget, at jeg baade ventede, at Ministeriet indlod sig og vilde indlade sig paa at sætte en Sikkerhed for, at de af Grund- loven hjemlede Friheder og Rettigheder frem- deles skulle agtes for særlige, og jeg har stræbt at vise, hvad der idag fremdeles er gjort fra andre Sider, at der visstnok behøves en anden Sikkerhed end en Erklæring fra den nærværende Førsteminister om, at han vil ansee alle disse Rettigheder og Friheder for at være indbefat- tede under Grundloven for de særlige Anlig- gender. Nei, der hører en ganske anden Sik- kerhed til, fremsfor Alt, naar man ikke kan lukke sine Dine for en aldeles bestemt Erklæ- ring i Fællesforfatningen, som gaaer ud paa, at hvad der ikke er udtrykkelig nævnt som sær- lige Anliggender skulle regnes som fælles. Ef- ter dette kan det jo umulig staae i noget Mi- nisteriums Magt at forhindre Rigsraadet i at gjøre Fordring paa at faae alle de Sager ind under sig, som ikke udtrykkelig ere nævnte som særlige; Ministeriet kan ikke forhindre Tvistigheder fra at opstaae, om det ogsaa nok saa meget vil have forbeholdt ethvert Ministerium i sin Tid selv at afgjøre dem. Dette er visse- lig ikke nogen Sikkerhed for os, og det kan saa meget mindre være en Sikkerhed for os, som selv det nærværende Ministerium ikke har

den mindste Sikkerhed for, at det, naar det kommer til Tvist, da vil erklære sig i det Hele taget og ganske for denne Betragtningssaaade. Der er jo klarlig, saavidt jeg kan skjønne efter hvad der skeer i Slesvig, i dette Ministerium et Gang til ikke at give nær saa megen Fri- hed i Henseende til Trykkefrihed, Foreninger og Forsamlinger, som vi have her. Der var hos det Ministerium, som forelagde dette For- slag til Indskrænkning af Danmarks Riges Grundlov, og hvorfra, som jeg skal bede be- mærket, dog i det Mindste Redactionen er ud- gaaet, — der var, siger jeg, hos dette Mini- sterium en aaben Bestræbelse, hvilket ogsaa den ærede Cultusminister, om jeg hukker ret, maatte indrømme, efter at faae Sen, som angik Trykke- friheden, ud af Grundloven. Det er jo dog ganske vist, at man i denne Henseende ikke kan see bort fra, hvad der er skeet med Hensyn til Forbeholdet, thi, idet jeg indrømmer Forskjellen, saa siger jeg desuagtet, at hvad der blev an- ført for en Fortolkning af Forbeholdet i den Betydning, som skeet er, det var saa at sige slet Intet imod, hvad et Ministerium, naar en Fællesforfatning var traadt i Kraft, hvorefter Alt skulde være fælles, som ikke udtrykkelig var nævnt som særligt, kunde, og med langt mere juridisk Grund, anføre for, at alle de Sager, som ikke vare nævnte i Dregningen i Grund- loven som særlige, maatte forudsættes at skulle være fælles. Jeg har sagt, at jeg ikke faae, at der var nogen Umulighed i, at Hs. Maje- stæt ved et aabent Brev kunde forstikke os om, at Alt, hvad der hidtil havde hørt under de tre Ministerier, som vedblive at være særlige, nem- lig Indenrigsministeriet, Justitsministeriet og Cultusministeriet, ogsaa fremdeles skulde agtes og regnes for særlige Anliggender, og Mini- steriet kan ikke negte, at da vilde der være en ganske anderledes Sikkerhed tilstede, end der nu er. Naar endelig den høitærede Minister ikke alene henviser os til det sidste Led i Ræden, nemlig den sidste Afstemning, der skal finde Sted, om hvorvidt Grundlovsudkastet skal træde i Kraft samtidigt med Fællesforfatningen, men tillige har erklæret, at lige fra Begyndelsen var man sig bevidst, at det var der og der alene, hvor Modstanden skulde komme, forsa-avidt man vilde reise nogen, saa sagde han vist-